

Zo série článkov: Telesný a duchovný človek.

Duša charakterizuje našu bytosť, predstavuje našu osobnosť. Človek si je vedomý svojej existencie vďaka činnosti duše. Duša je miesto ľudského vedomia, uvedomenia si seba.

Všetko, čo je typické pre našu osobu (osobnosť), čo nás odlišuje od iných osobností, teda tá originalnosť našej osoby, to, čo môžeme nazvať naše „ja“, to je naša duša. Je sídlom nášho „ja“, je s ním totožná, má schopnosť chcieť (vôľa), rozhodovať sa (mysel) a cítiť (city). Všetko, čo vytvára osobnosť človeka, teda každý prvok, ktorý ho robí človekom, spadá do oblasti duše. Jeho intelekt, myseľ, ideály, láska, podnety, úsudok, vôľa, atď., to všetko sú súčasťou jeho duše. Všetky ľudské myšlienky, predstavy, úsudky, city, motivácie, túžby, pochádzajú z duše.

To, čo pozorujeme ako životné prejavy človeka je určené rozumom (intelektuálnymi vlastnosťami), emocionálnymi schopnosťami (citmi) a vôľovými vlastnosťami (vôľou). V takomto zmysle môžeme rozumieť tomu, že Biblia stotožňuje dušu so životom. Pretože duša a „ja“ sú totožné, patria sem tie napomenutia Biblie, ktoré od nás žiadajú chcenie. Keď Boh oslovuje človeka, díva sa na neho ako na osobu s vôľou.

Pretože duša je osobnosť človeka a stred ľudskej bytosti, preto Biblia často nazýva človeka dušou, akoby človek nemal nič iného, iba dušu. Napríklad 1. Mojžišova 12:5 hovorí o dušiach, ktorí vyšli s Cháranu; a tiež napr.: „... *Všetkých duší domu Jakobovho, ktoré prišli do Egypta bolo sedemdesiat* .“ (1. Mojžišova 46:27). Ako sme už uviedli, tromi hlavnými zložkami (časťami) duše sú jeho *mysel'*

,
vôľa

a
city

.

Myseľ je orgán myslenia; je to náš intelekt. V myšli sa nachádza (Z mysle pochádza) naša inteligencia, poznanie a všetko, čo súvisí s našou rozumovou činnosťou a kapacitou.

Vôľou človek určuje (rozhoduje) či niečo vykoná alebo nie, či niečo chce alebo nechce. Bez *vôle* by bol človek niečo ako stroj.

City sú orgánom lásky, nenávisti a iných citov.

Niekoľko veršov na ilustráciu, že v duši je myseľ, vôľa a city:

Príslovie 19:2 „Ani vtedy, keď je duša bez *známosti*, nie je dobre, a ten, kto náhli nohami, hreší.“

Žalmy 13:3 „Dokedy budem skladať *rady* vo svojej duši v noci.“

Žalmy 139:14 „...Predivné sú tvoje skutky, a moja duša to *zná* veľmi dobre.“

Žalospěvy 3:20 „Istotne budeš pamätať, keď aj je moja duša zohnutá vo mne.“

Príslovie 3:21 „...ostríhaj to, čo prospieva, a dômyselnosť. A bude to životom tvojej duši a pôvabnou milotou tvojmu hrdlu.“

Príslovie 24:14 „Tak vedz, je *múdrost'* tvojej duši...“

Poznanie, pamätovanie, úsudky (rady), a tak ďalej, sú činnosti duše.

Žalmy 27:12 „Nevydaj ma do *ľubovôle* (dosl. duši) mojich protivníkov...“

Žalmy 41:3 „...a nevydáš ho, Pane, do *vôle* jeho nepriateľov.“

Ezechiel 16:27 „a vydal som Ťa do *vôle* tých, ktoré Ťa nenávidia...”

5. Mojžišova 21:14 „...prepustíš ju, aby išla, kam *chce*...”

Jeremiáš 44:14 „... po ktorej v *túžbe* pozdvihujú svoju dušu“

1. Kronická 22:19 „Teraz teda *pridajte* svoje srdce a svoju dušu k tomu, aby ste hľadali Hospodina...”

Jób 6:7 „A teraz práve to, čoho sa *nechcela* dotknúť moja duša...”

Jób 7:15 „takže si moja duša *volí* zaškrtenie“

Slová ako *ľubovôľa*, *zlovôľa*, naznačujú, že sa týkajú ľudskej vôle. Ľudská vôľa sa vydáva, prahne, volí, chce, túži; to všetko sú jej funkcie, a to všetko vychádza teda z duše.

Duša zahrňuje city.

Duša môže milovať:

Týchto niekoľko veršov odhaľuje jednu z funkcií duše: *lásku*. Túžba milovať vychádza z duše. Ľudská láska je teda funkciou duše.

Duša môže tiež *nenávidieť*:

Jób 33:20 „takže si jeho život *oškliví* chlieb a jeho duša pokrm“

2. Samuelova 5:8 „aj tých krivých a slepých, ktorých *nenávidí* duša Dávidova.“

Zachariáš 11:8 „*Zunovala* ich moja duša, a tiež aj ich duša si *zošklivila* mňa.“

Jób 10:1 „Moja duša si *oškliví* môj život.“

Žalmy 107:18 „Ich duša si *ošklivila* každý pokrm...“

Duša môže byť pohnutá aj inak:

1. Samuelova 30:6 „pretože *horkým žiaľom* bola naplnená duša všetkého ľudu...”

Jób 10:1 „budem hovoriť *v horkosti* svojej duše.“

Sudcom 10:16 „A nemohla to zvládať jeho duša, aby sa *nezľutovala* v trápení Izraelovom.

Izaiáš 61:10 „moja duša *plesá* v mojom Bohu...”

Žalmy 107:5 „...ich duša *omdlievala* v nich.“

Žalmy 42:6 „Prečo si *smutná*, moja duša, a prečo sa *nepokojíš* vo mne?“

Žalmy 116:7 „Navráť sa, duša moja, *na svoj odpočinok*, lebo Hospodin ti učinil dobrodenie.“

Izaiáš 55:2 „a nech sa *kochá* vaša duša v tuku!“

Jonáš 2:8 „Keď *prahnúc* zvíjala sa vo mne moja duša...”

Matúš 26:38 „Moja duša je *smutná* až na smrť...”

Ján 12:27 „Teraz je moja duša *rozrušená*,...“

2. Petrov 2:8 „zo dňa na deň *mučil* ich bezbožnými skutkami spravodlivú dušu.“

Citové pohnutie vychádza z duše. Z duše vychádza láska, nenávisť, pohnutie, atď. To svedčí o tom, že city sú súčasťou duše.

Vytvorené dňa: 20. mája 2013.

Upravené dňa: 25. júna 2013.

Späť na obsah série článkov [Telesný a duševný človek](#) .